

Tábor Otaslavice 2021

Je první čtvrtletí roku 2020 a pandemie zasáhla celý svět, skautská činnost je pozastavena na dobu neurčitou. O necelý rok a půl později bez větších akcí a družinových schůzek (až na poslední měsíc a něco) je před námi tábor, s napětím očekávaný, za jakých podmínek a jestli se bude moci vůbec konat.

Neděle 4.7. a první den tábora klepe na dveře. Účast vypadá velmi slibně, rodiče se dozajista nemohli dočkat onoho Dne, kdy „konečně“ pošlou své ratolesti z domu. Sraz je jako obvykle u Billy u Slovanského domu, všechny podmínky a věci nezbytné k nalodění se na palubu autobusu jsou splněny a už si to frčíme po rozpáleném asfaltu směr Otaslavice, kde se uskuteční náš letošní tábor.

Stany jsou rozebrány, každý je spokojen, letos také registrujeme nové stany, zakoupené před tábořem, ano jsou to: Sahary (které máme dvě, ale ta druhá se staví až na konci tábora, aby se neřeklo) do kterého se vejdou minimálně 3 skauti a jsou velmi snadné na převoz, jelikož se skládají jen z plachtoviny.

Před uvítacím nástupem se statní hymnou, bylo ještě potřeba na poslední chvíli vztyčit stožár. Nastoupeny jsme mohli vidět všechny 3 družiny, některé početněji zastoupené, některé méně. Za Bílou Růži to byli: Mamut, Pája, Demižon (Damiánek Chytil), Viliám a Lipánek. Za Havrany: Cedník, Řízek, Kája, Péťa, Kozák, Shrek, Víťa, Maty, Maty (Dábel), Sam a Prokop. A za Stopaře: Vlastík, Ondra, Luke, Lukepls, Sam, Maty (Bič), Míra, Hrášek, Kuba a Jonáš. A abychom nezapomněli na vedení, které počínaje tím nejdůležitějším členem bylo v tomto složení: Já (Prokop), Tade, Štístko (který plnil roli zdravotníka), Pája, Šoty, Slávka (který nás opustil již ve čtvrtek), Upír a Matěj, jako návštěva zde byl: Tesil, Brácha, Lipo a David. Dále následovala prohlídka tábora včele s Upírem, který vždy dokáže dokonale vystihnout jak a které věci k čemu slouží, a to i za pomoci mírně agresivního tónu hlasu. Kromě zabydlování a hraní menších her se nic zvláštního neudálo, k večeri bylo již tradiční opékání, co víme, tak to nikdo nezopakoval „Slávku“ z pradáváné stanovky a po nacvičení pavouka se mohlo jít spát.

Druhý den se nesl ve znamení práce, bylo potřeba dodělat ještě nějaké věci, abychom měli tábořiště kompletní a nevypadalo to jako když se skupina “teenagerů” utáboří u přehrady, např. bylo potřeba zhotovit nové tyče na tee pee či spravit mostek, aby se na něm nikdo nezrakvil, když půjde v noci na latru. Dopoledne se také hrála Cedníkova hra Among us, která se velmi vydařila, také došlo na zahájení etapy CTH, která nás „zanesla“ do dob skautingu během protektorátu Čechy a Morava. Skautské oddíly (které představovaly družiny) měly za úkol udržet v chodu svou činnost i přes zákaz a ve finále uspořádat letní tábor. První etapa, která se konala vzápětí, představovala tuto úlohu; najít ve vyznačeném území zakopanou kroniku a oddílové věci, které zde byly zakopány, aby nedošlo k jejich zničení či zabavení nacistickou tajnou policií.

Abychom nezapomněli na jídlo – velmi důležitou součást každodenního života na táboře, tak to, letos obstarávaly družiny, které byly vždy rozděleny na poloviny a pomáhaly jako služba v kuchyni, byla to menší změna oproti „klasickým“ službám, které jsme vídali poslední léta. A byl to tah prozíravý, zpětná vazba na jídlo byla více než pozitivní, nejoblíbenějším jídlem se stala pizza (Hawaii), která určitě chutnala lépe než z mnoha restaurací (i když jsem tu zrovna nebyl, takže nedokážu říct). Možná až na Lipovy experimenty se smetanovým základem, na který využil zbytků oběda (K překvapení, nikomu to nechutnalo).

V nejbližších řádcích bych chtěl vypíchnout jen ty události toho nejdůležitějšího charakteru, které se udály ještě před prvním táborákem. První případ přišel v noci z úterý na středu a velmi zvláštní, ale důležitou úlohu v ní sehrál Hvězdář-Kozák, který odhalil případ „připoutaný“ ke svému dalekohledu,

kterým o půl třetí ráno pozoroval hvězdy. Naštěstí dalekohled nepřišel k úhoně, což se tak úplně nedá říct o zásobáku a kuchyni, důkazem byla vysypaná rýže a mouka či poházené věci po kuchyni. Další zvláštností bylo, a co stojí za zmínku, že někteří členové si právě plnili první zkoušku z roverské výzvy (pro členy starší 14 let), a tak té osudové noci leželi „upoutání“ (u Mamuta doslova) na stromech, a někteří poté jen přiběhli na pomoc a poté se opět odebrali zpět. Roverské výzvy se zúčastnili: Vlastík, Cedník, Řízek, Mamut, Kája, Luke a Lukepls.

Jelikož byly opravdu parné dny, tak jsme ve středu vyrazili na nedaleké přírodní koupaliště do Otaslavic, kde kromě plavání (kvůli kterému jsme tam šli) členové opět zaútočili na místní bufet, kterému pod náparem pětadvaceti dětí začali docházet zásoby, a tak jsem se musel spokojit pouze s jedním párkem v rohlíku místo dvou. A jako bonus přidávám upozornění od plavčíka, ať prý netlačíme jídlo u bazénu, ať pak nemusí lovit hranolky z vody.

Táborem nás provázelo povedené počasí, kdy nebyla nouze o horké dny. Vyzkoušeli jsme si proto závody lodiček, kdy soupeřily jak kusy kůry nebo potopené poleno, tak i hezké výtvořky připomínající plachetnice. Souboj to byl napínavý, ale ukázalo se, že ponorky nemají bohužel tu nejlepší výkonnost (že Šoty). V potoce pak také proběhla i jedna z etap, kdy bylo úkolem družin přeplavit náklad nutný k zapálení výbušniny přes rozbouřený potok. To se ukázalo jako velmi svízelné a velmi těžké bylo i následné rozhoření ohně do požadované výšky k přepálení provázku.

Příprava prvního TO nebyla úplně tou nejhladší, kterou jsem kdy zažil, jak legenda praví, strom, který byl vybrán na pagodu a následně „pokácen“, tam stojí dodnes (že Štístko). Smůly bylo poskrovnu, a tak i fakule byly menšího vzezření, což ale ve výsledku nezabránilo zapálení táboráku, musíme také vyzvednout bratry ohnivce, kteří úspěšně, každý jeden dokázali zažehnout své ohníčky a následně celý táborový oheň. Možná se mi to zdálo, tak mě kdyžtak opravte, ale scénky (aspoň u toho prvního) byly lepší než roky předešlé, kreativita zde byla posunuta na úplně jiný level a herecké výkony také. Neděle tak jak bylo zamýšleno, byl den klidu, bez organizovaného programu, tak aby nejen členové, ale i vedení načerpalo síly do druhého týdne (a gratulace Itálii, která vyhrála Euro).

V tomto prvním týdnu se nám také povedlo konečně dostavět tee-pee. A nutno dodat, že se zcela jistě jednalo o náš nejvydařenější pokus zatím. Asi bylo rozumný tahem podívat se na důkladný tutoriál a neřídit se jen náhodou a dvěma obrázky z Dvou divochů (byť se jedná o skvělou knihu). Příští rok už doufejme vše zvládneme ukázkově.

V pondělí jsme se konečně dostali k stále trochu netradiční hře – softbalu. S lepším vybavením a více rukavicemi už hra začínala vypadat trochu normálně. Jako rozhodující se nakonec ukázala ani ne tak schopnost hráčů na pálce, ale spíše nesouhra týmu v poli. Nepřesné přihrávky a problémy s chytáním míčku pomohly k více úspěšným doběhům než povedené odpaly. Utkání bylo nicméně vyrovnané a rozhodly právě tyto maličkosti a povedená první směna pro tým začínající na pálce. Večer nás poté čekalo vzrušující prostředí vězení, kde je důležité uniknout zraku dozorců a získat správné předměty, které se cení. Vězni tak vyměňovali cigarety, toaletní papír nebo další užitečné předměty. Atmosféru doprovázely pyro efekty, které značily místa výskytu nových předmětů.

K poznání okolí tábora, které bohužel neskýtalo příliš atraktivních míst k výletům, nám posloužilo úterý. Dopoledne po menším úklidu jsme se vydali oklikou do kopce směrem k aleji starších třešní. Tam jsme se pokusili najít alespoň nějaké neshnilé a uspokojit naši touhu po nich. Pokračovali jsme lesními cestami na námi již známé místo – místní koupaliště. Zde jsme se znova oddali vodním radovánkám a pochutinám v místním bufetu.

Úterní večer bylo již dlouho vyhlížené kasino, tentokrát v podání Řízka a spol. Hudba a dýmovnice dodaly tomuto programu punc vesnické zábavy a nechybělo málo a připadal bych si jako na oslavě

50. narozenin mého strýce v Dolní Lhotě. Nicméně tento program byl bezesporu jedním z nejvíce oblíbených programů na táboře, i když jde ve své podstatě jen o kontrolovanou, hromadnou konzumaci co největšího množství cukru.

K právě tomuto momentu směřovaly hodiny fotbálku odehrané na družinovkách. Na středu byl domluven zápas s vedlejším táborem. Přišli v počtu velmi hojném, a proto se konaly 2 zápasy, jeden hráli členi mladší 14 let a druhý hrálo vedení. V prvním zápase i přes statečný boj a bohužel pár zahozených šancí jsme podlehli silnějšímu soupeři. Za to v druhém utkání večera jsme dominovali a ukázalo se, že naštěstí svaly nekompensují techniku a fotbalový „um“, a tak jsme ve vyhecovaném souboji přestříleli soupeře v poměru 3:0 na góly.

Ve čtvrtek bylo potřeba již chystat TO, abychom na to měli dostatek času a stihli vše pečlivě připravit. Rozhodli jsme se tentokrát pro masivní pagodu z pořádných tůčků, ať je to epické. Za poslední dobu se určitě jednalo o jeden z největších táboráků.

Předposlední den tábora se také odehrála závěrečná etapa CTH. V ní se účastníci utkali s německými vojáky a snažili se získat co nejvíce předmětů do svého inventáře. Boj to byl tuhý až do poslední vteřiny, ale na závěrečných výsledcích to již příliš nezměnilo.

V druhém týdnu tábora jsme také stihli několik her a programů, které stojí za zmínku. Waterloo, které se odehrálo na obrovské zarostlé pasece a Pája při něm odešel obklíkou do lesů a dostal bídu. Střety demonstrantů z policí za doprovodu pyro efektů a vodních děl. Vlastův orientační běh, při kterém se nejhůře orientovali ti nejzkušenější (že Mamute). Mamutovo moskevské metro, v kterém probíhaly nelítostné boje a obchodovalo se z roztodivnými věcmi. Nebo také Šotyho šifrovačka, která všechny potrápila na poslední šifře a hledání v troubě.

V pátek nás čekaly hned 2 překvapení, první v nočních hodinách, a to v podobě druhého přepadu, a to další překvapení na sebe vzalo podobu paní z hygieny, která se ráno objevila v táboře. Přes den se dodělávali drobnosti na táborák, připravovali scénky či hrál fotbálek, také proběhla zpětná vazba členů na celý tábor. Když se setmělo ohnivci zažehli náš druhý, slavnostní, táborový oheň. Proběhlo vyhlášení etapy, ve které se na prvním místě umístila družina Stopařů, také vyhlášení bodování stanů. „Hvězdičky dobrou noc, já už jdu spát“... s těmito slovy na rtech jsme se odebrali na naši poslední noc na táboře v Otaslavicích.

Sobotní den, jakožto poslední den na táboře byl dnem balícím a uklízcím a poté následoval odjezd domů, do měkkých maminčin peřin. Ná-stup, poslední hvizd píšťalky zní táborem, napřed vlajku vztyčit, poté o chvíli později za zpěvu státní hymny sundat a uschovat až do příštího tábora. Okolo 2 hodiny odjíždí poslední členové a tábor je tedy u konce.

Tímto bych chtěl poděkovat všem zúčastněným nikoho nevyjímaje, za vytvoření těchto nádherných vzpomínek na tábor v Otaslavicích 2021, tyto vzpomínky jsou navždy vryté v nás a v těchto řádcích. A pokud jsem zde náhodou na něco opomenul, co vám tu chybí, tak to pro vás bylo nejspíše tak důležité, či zajímavé, že máte tuto vzpomínku uleženou v paměti a nebylo potřeba ji zapsat.

Na brzkou shledanou na táboře v roce 2022.

Prokop

